

Sygn. akt IV P 564/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR Jolanta Olszowy-Rozmus</i>
Protokolant:	<i>Renata Pieczonka</i>

po rozpoznaniu w dniu **30 grudnia 2015r. w Rzeszowie**

sprawy z powództwa **I. B.**

przeciwko **S. O.w T.**

o wynagrodzenie

I. **oddala powództwo.**

II. **nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.**

Sygn. akt IV P 564/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 grudnia 2015 r.

Pozwem z dnia 30.04.2014 r. skierowanym przeciwko S. O. w T. powódka I. B. wniosła o zasądzenie łącznie kwoty 5.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem równowartości niezwaloryzowanego wynagrodzenia w latach 2010-2013.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że jest zatrudniona w S. O. w T., a podstawę prawną jej stosunku pracy stanowią przepisy ustawy z dnia 27.07.2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. nr 98 poz. 1070 z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 18.12.1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2011 nr 109, poz. 639 z późn. zmian.). Powołała się przy tym na art. 14 a ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, który wskazuje, że podwyższenie wynagrodzeń urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury następuje w terminach i na zasadach określonych dla pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń. Z kolei art. 18 ww. ustawy przewiduje odesłanie w kwestiach nienormowanych, a dotyczących urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury - do przepisów ustawy z dnia 16.09.1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2001 nr 86, poz. 953, z późn. zm.), w której to ustawie w art. 21 ust. 4 ustawodawca stwierdził, że zasady corocznego podwyższania przeciętnego wynagrodzenia urzędników państwowych określają przepisy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej.

Powódka podniosła, że wykładnia gramatyczna i funkcjonalna oraz logiczna konstytuuje normy o charakterze imperatywno – atrybutywnym w zakresie konieczności dokonywania corocznej, dodatniej waloryzacji wynagrodzenia dla kręgu pracowników do którego należy także ona, a w efekcie brak waloryzacji stanowi wyraz naruszenia prawa które daje jej podstawę dochodzenia przedmiotowego roszczenia już z samej zasady słusznego. Normy te nie mają charakteru dyspozytywnego lecz kształtują obowiązek waloryzacji wynagrodzeń.

Powódka wskazała, że sprecyzowanie roszczenia nastąpi na tle kolejnych, obowiązujących w tym czasie regulacji budżetowych, które w roku 2010 ustanowiły waloryzację na poziomie 101%, a w latach 2011 i 2012 wynagrodzenia w ogóle nie zostały zwaloryzowane. Zarzuciła, że przepisy te nie korespondują z ratio legis art. 14a ustawy o pracownikach sądów i prokuratur, a także art. 4 ust. 2 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw. Ponadto są sprzeczne z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowiącym o tym, iż Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, w tym również z dyrektywą ochrony praw słusnie nabytych. Stanowisko to znajduje uzasadnienie w fakcie, że we wskazanym okresie wskaźniki wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych - potocznie określane inflacją, osiągnęły znaczne wartości, przez co siła nabywcza pieniądza uległa obniżeniu, co w połączeniu z brakiem podwyżek wynagrodzenia, doprowadziło do rzeczywistego spadku wartości świadczenia wypłacanego przez pozwanego w stosunku do roku ubiegłego.

Powódka naprowadziła, iż wynagrodzenie powinno zostać zwaloryzowane na poziomie wskaźnika za rok poprzedzający roszczenie, na skutek czego udałoby się przynajmniej zneutralizować spadek siły nabywczej pieniądza.

W odpowiedzi na pozew pozwany S. O. w T. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Strona pozwana podkreśliła, że wynagrodzenie zasadnicze powódki mieściło się i mieści w granicach przewidzianych przez obowiązujące przepisy prawa, a coroczne podwyższanie wynagrodzenia za pracę nie jest uzależnione od swobodnej decyzji pozwanego jako pracodawcy ale regulują je szczegółowo przepisy prawa. Wskazała, że przepisy te nie przewidywały wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w latach 2011 – 2013, a wysokość waloryzacji wynagrodzeń dla pracowników sfery budżetowej w 2010 r. wynosiła tylko 1 %.

Dalej strona pozwana podniosła, że zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, wynagrodzenia osób nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń waloryzowane są średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń, z kolei art. 9 ust. 1 pkt 3 odsyła do ustaw budżetowych, gdzie corocznie ustalane są wspomniane wskaźniki wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. W myśl art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. podstawę do określenia wynagrodzenia w roku budżetowym stanowią wynagrodzenia z roku poprzedniego, zwaloryzowane średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń ustalonym w ustawie budżetowej oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne wypłacane na podstawie odrębnych przepisów. Z treści tych przepisów wynika, że ustawodawca w momencie ich uchwalenia założył, iż wynagrodzenia pracownicze w sferze budżetowej będą każdego roku waloryzowane. Jednakże założenia te zostały przez ustawodawcę następnie zmienione gdyż wskaźnik waloryzacji w latach 2011 – 2013 wynosił 100 %, a zatem w praktyce ustawodawca nie dokonał waloryzacji wynagrodzenia, jedynie w roku 2010 r. wskaźnik waloryzacji wyniósł 101 % i jako taki został przez pozwanego pracodawcę uwzględniony. Podniósł, że ustawa o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw i ustawa budżetowa są równorzędnymi w hierarchii aktami prawa powszechnie obowiązującego. W celu zaś rozstrzygnięcia sprzeczności między ustawami należy zastosować normę kolizyjną, w myśl której lex posteriori derogat legi priori. W myśl zaś tej zasady ustanowienie wskaźnika wzrostu wynagrodzenia w ustawie budżetowej na poziomie 100 % nie powoduje jego nieważności w świetle normy zawartej w art. 6 ust. 1 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw. Przepisy ustaw budżetowych na lata 2011 – 2013 jako późniejsze uchylły bowiem przepisy ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka I. B. jest zatrudniona w S. O. w T., od dnia (...) r. w wymiarze pełnego etatu. Powódka zajmowała ostatnio stanowisko woźnego sądowego.

W 2009 r. wynagrodzenie zasadnicze powódki wynosiło (...) zł brutto. Ponadto była uprawniona do 20 % dodatku za wysługę lat.

Od dnia 1 stycznia 2010 r. wynagrodzenie zasadnicze powódki wynosiło (...) zł brutto.

W kolejnych latach 2011, 2012, 2013 wynagrodzenie powódki nie ulegało zwiększeniu.

W ostatnim okresie średnie miesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło (...) zł brutto.

Powyższy stan faktyczny, jakkolwiek bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił w oparciu o akta osobowe powódki, zestawienie wynagrodzenia powódki za okres objęty sporem (k. 115 - 116), zaświadczenie o wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki (k. 119).

Sąd zważył co następuje:

Powódka jest pracownikiem S. O. w T. zatrudnionym na stanowisku woźnego sądowego. Zgodnie z art. 147 § 3 ustawy z dnia 27.07.2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U., z 2015 r. poz. 133 tekst jedn.), w sądach są zatrudnieni urzędnicy i inni pracownicy sądowi, z kolei z art. 156 ww. ustawy wynika, iż zasady zatrudniania urzędników i innych pracowników sądowych oraz ich obowiązki i prawa określają odrębne przepisy. Powódka jest więc objęta zakresem zastosowania ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2015 r. poz. 1241 tekst jedn.). Zgodnie z art. 14a tej ustawy podwyższenie wynagrodzeń urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury następuje w terminach i na zasadach określonych dla pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń.

Powyższe zasady zostały uregulowane w ustawie z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 79, poz. 431 z późn. zm.) (zwana dalej u.k.w.). Zgodnie z art. 4 ust. 2 u.k.w. wynagrodzenia osób nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń waloryzowane są średniorocznym wskaźnikiem wynagrodzeń, który stosownie do art. 9 ust. 1 pkt 3 ustawy jest ustalany w ustawie budżetowej. Z treści art. 2 ust. pkt 4 ww. ustawy wynika definicja średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń, zgodnie z którą jest to wzrost wynagrodzeń na dany rok budżetowy w stosunku do roku poprzedniego. Definicja sugeruje więc, że chodzi tu o coroczne określenie wzrostu wynagrodzeń dla przedmiotowej grupy wynagrodzeń. Do takiej konkluzji skłania również treść art. 6 ust. 1 tej ustawy, zgodnie z którym podstawę do określenia wynagrodzeń w roku budżetowym dla pracowników stanowią wynagrodzenia z roku poprzedniego, zwaloryzowane średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń ustalonym w ustawie budżetowej. Z przepisów tych wynika, więc rytmiczność ich stosowania w każdym kolejnym roku kalendarzowym. Z kolei art. 7 ww. ustawy określa tryb ustalenia średniorocznych wskaźników wynagrodzeń. Wskaźniki te są przedmiotem negocjacji w ramach Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno – Gospodarczych, propozycja tych wskaźników jest przedstawiana przez Radę Ministrów. Jest to jedyny ustawowo uregulowany sposób ustalenia tego wskaźnika.

Zauważyć jednak należy, iż wobec brzmienia art. 14a ustawy o pracownikach sądów i prokuratur, który bezpośrednio odsyła do ustawy z dnia 23 grudnia 1999r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, niezasadnione jest sięganie do uregulowań zawartych w ustawie z dnia 16 września 1982r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2013 r., poz. 269 tekst jedn.), mających zastosowanie jedynie w kwestiach nieunormowanych w ustawie o pracownikach sądów i prokuratury.

Odnosząc się zaś do ustaw budżetowych obowiązujących w okresie spornym, tj. art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. – Ustawa budżetowa na rok 2010 (Dz. U. z 2010r., nr 19, poz. 102), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. – Ustawa budżetowa na rok 2011 (Dz. U. z 2011r., nr 29, poz. 150), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2012 r. – Ustawa budżetowa na rok 2012 (Dz. U. z 2012 r., poz. 273), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia

25 stycznia 2013 r. – Ustawa budżetowa na rok 2013 (Dz. U. z 2013 r., poz. 169), to ustalały one wskaźniki wzrostu wynagrodzeń, odpowiednio, na poziomie 101,00 %, 100,00%, 100,00%, 100,00 %.

Z powyższego wynika, iż wynagrodzenie powódki – woźnego sądowego jest waloryzowane średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń, który jest ustalany corocznie w ustawie budżetowej. Jednakże wskaźniki wzrostu wynagrodzeń, które zostały przywołane, w wyżej wymienionych ustawach, w istocie oznaczają, iż wynagrodzenie powódki przez kolejne lata (2010 - 2013) nie uległo zwiększeniu w jakichkolwiek rozmiarach.

W tym miejscu warto przywołać uzasadnienie postanowienia z dnia 11 lutego 2015r. wydanego przez Trybunał Konstytucyjny (P 44/13). W tymże postępowaniu przedmiotem badania pod względem konstytucyjności były m. in.: art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy z 22 stycznia 2010 r., art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z 20 stycznia 2011 r. w związku z art. 44 ust. 1 ustawy z 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z 2 marca 2012 r. w związku z art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy z 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 291, poz. 1707). Trybunał nie stwierdził jednak niekonstytucyjności wymienionych wyżej przepisów i umorzył postępowanie. Powodem umorzenia były względy formalne: nieprawidłowy sposób zakwestionowania zaskarżonych przepisów (powodujący niedopuszczalność wydania wyroku) oraz utrata ich mocy obowiązującej (art. 39 ust. 1 pkt 1 i pkt 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym, Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.).

W ocenie Trybunału art. 44 ust. 1 ustawy o budżecie z 2010 r. i art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy o budżecie z 2011 r. nie określają średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń, za pomocą którego dokonywana jest waloryzacja wynagrodzeń za pracę powodów, ani sposobu jego ustalania. W konsekwencji przepisy te nie znajdują zastosowania przy wydawaniu rozstrzygnięcia w sprawach, które stały się podstawą do sformułowania pytań prawnych.

Trybunał zwrócił uwagę, że ewentualne orzeczenie stwierdzające niekonstytucyjność art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2010, art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2011, art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2012 doprowadziłyby do sytuacji, w której za niezgodne z Konstytucją zostałyby uznane i tym samym wyeliminowane z porządku prawnego przepisy ustaw budżetowych, określające wysokość średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w latach 2010-2012. Jednocześnie wciąż obowiązywałyby art. 14a ustawy o pracownikach sądów i prokuratur i art. 4 ust. 2 u.k.w., zgodnie z którymi wynagrodzenie za pracę pracowników sądów i prokuratur jest waloryzowane lub podwyższane średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń. Obowiązywałby także art. 9 ust. 1 pkt 3 u.k.w., który wskazuje, że powyższy wskaźnik ustalany jest w ustawie budżetowej. W takim hipotetycznym stanie normatywnym pytające sądy nadal byłyby zobowiązane do przyjęcia, że podwyższenie wynagrodzenia za pracę pracowników sądów winno nastąpić – stosownie do art. 14a ustawy o pracownikach sądów i prokuratur i art. 4 ust. 2 u.k.w. – tylko na podstawie średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń. Z kolei jedynym sposobem ustalenia przez pytające sądy tego wskaźnika byłoby, stosownie do art. 9 ust. 1 pkt 3 u.k.w., jego odczytanie z odpowiednich przepisów ustaw budżetowych, które jednak zostałyby usunięte z porządku prawnego w wyniku wyroku Trybunału. W aktualnym stanie prawnym jednocześnie brak jest normy prawnej, która pozwoliłaby na ukształtowanie wysokości waloryzacji wynagrodzenia za pracę pracowników sądów i prokuratur inaczej, niż na podstawie średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń określonego w ustawie budżetowej.

Trybunał uznał, że ewentualne orzeczenie stwierdzające niekonstytucyjność art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2010, art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2011 i art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2012 doprowadziłyby do powstania luki prawnej, wymagającej interwencji legislacyjnej, a nie do ukształtowania takiego stanu prawnego, który pozwalałby pytającym sądom na odmienne rozstrzygnięcie w toczących się sprawach. Dodatkowo wypełnienie owej luki mogłoby przyjąć różny kształt, ze względu na swobodę działania ustawodawcy, niekoniecznie zgodny z oczekiwaniami stron postępowania.

Kierując się powyższymi rozważaniami Trybunał wydał rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania. Tym samym kwestionowane przepisy, wobec niestwierdzenia ich niekonstytucyjności, w dalszym ciągu regulują kwestie z nich wynikające.

Należy zauważyć, iż zgodnie z utrwaloną już linią orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego - wyrażoną w orzeczeniach Trybunału w sprawach oznaczonych sygnaturami P 12/98, P 8/99, P 8/00, U 4/97, SK 19/99, a zwłaszcza w wyroku Pełnego Składu Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 stycznia 2000 r. o sygn. P 4/99 - w żadnym przypadku podstawą odmowy zastosowania przez sąd przepisów ustawowych nie może być zasada bezpośredniego stosowania Konstytucji. W myśl art. 8 ust. 2 Konstytucji RP formą bezpośredniego stosowania konstytucji jest współstosowanie interpretacyjne ustawy zasadniczej, a następuje ono gdy organ stosujący prawo ustala jego normę biorąc pod uwagę zarówno normę ustawową jak i odpowiednią normę konstytucji (technika wykładni ustaw w zgodzie z Konstytucją). Przepisy ustawy zasadniczej dostarczają wskazówek pozwalających na właściwą wykładnię ustawy i innych aktów prawa powszechnie obowiązującego, ich zakresu stosowania, a także zakresu ich obowiązywania. Bezpośredniość stosowania Konstytucji nie oznacza zatem kompetencji do kontroli konstytucyjności obowiązującego ustawodawstwa przez sądy i inne organy powołane do stosowania prawa, jako że tryb tej kontroli został jednoznacznie ukształtowany przez samą ustawę zasadniczą. Przepis art. 188 Konstytucji RP zastrzega orzekanie w tych sprawach do wyłącznej kompetencji Trybunału Konstytucyjnego. Domniemanie zgodności ustawy z Konstytucją może być obalone jedynie wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, a związanie sędziogo ustawą przewidziane w art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, obowiązuje dopóty, dopóki ustawie tej przysługuje moc obowiązująca. (por. wyrok NSA z dnia 18 września 2008 r., II FSK 852/07, wyrok SN z dnia 30 października 2002r. V CKN 1456/00, wyrok SN z dnia 23 sierpnia 1994r. I PRN 53/94).

Powyższe oznacza, że skoro w obrocie prawnym pozostały przepisy art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2010, art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2011 i art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2012, jak również art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2013, to sąd orzekający jest zobowiązany zastosować je bezpośrednio, do oceny zasadności roszczenia powódki. Przepisy te określają średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w latach 2010-2013 na poziomie 101,0 %, 100,0 %, 100,0 %, 100,0 %. Są to jedyne wskaźniki wzrostu wynagrodzeń w tych latach. Nie jest więc możliwe zwaloryzowanie wynagrodzenia powódki zgodnie z żądaniem określonym w pozwie.

Na tle okoliczności przedmiotowej sprawy uwadze sądu nie umknęło, że Trybunał Konstytucyjny w cytowanym wyżej postanowieniu podkreślił, iż wieloletni brak waloryzacji wynagrodzeń pracowników budzi niepokój z punktu widzenia realizacji zadań i wartości konstytucyjnych. Ponadto, w tymże duchu zostało wydane przez Trybunał w dniu 28 kwietnia 2015 r. postanowienie sygnalizacyjne, w którym Trybunał zwrócił się do Sejmu z uwagami dotyczącymi niezbędności podjęcia działań ustawodawczych, zmierzających do właściwego uregulowania kwestii waloryzacji wynagrodzeń pracowników sądów.

Powyższe potwierdza, związanie Sądu regulacją wynikającą z ustaw budżetowych obowiązujących w poszczególnych latach. Oznacza ono również, iż dopiero działania władzy ustawodawczej, a nie władzy sądowniczej, mogą doprowadzić do uaktualnienia procesu waloryzacji wynagrodzeń pracowników sądów. Co więcej waloryzacja ta mogłaby wywierać wpływ jedynie wobec wynagrodzeń wypłacanych w przyszłości, nie zaś na wysokość wynagrodzeń już uzyskanych przez pracowników.

Z tych względów sąd uznał żądanie powódki za niezasadne i jako takie podlegające oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku w oparciu o art. 102 k.p.c., odstępując od ogólnej zasady wynikającej z art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zgodnie z art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Ustawodawca nie precyzuje, co rozumieć należy przez „szczególnie uzasadniony” wypadek, pozostawiając to ocenie Sądu, który winien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, tak związane z jej przebiegiem, jak i treścią i charakterem żądania oraz sytuacją osobistą i majątkową stron. W orzecznictwie przyjmuje się, że „szczególnie uzasadniony wypadek” w rozumieniu art. 102 k.p.c. może zająć w szczególności, gdy z uzasadnionych względów powód mógł być subiektywnie przekonany o zasadności swego roszczenia (por. np. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 20.12.1979 r., III PR 78/79, OSP 1980/11/196, wyroku z 25.02.1975 r., II PR 302/74, Lex nr 7664 lub postanowienia z 7.01.1982 r., II CZ 191/81, Lex nr 8389). Sąd zwrócił uwagę, że z tytułu

zatrudnienia w sądzie przez prawie 30 lat powódka uzyskuje wynagrodzenie wynoszące zaledwie 2.043,83 zł brutto. Poza tym brak waloryzacji wynagrodzenia od pięciu lat stawia w szczególnie trudnej sytuacji jej rodzinę, co w istocie wobec braku innych możliwości prawnych doprowadziło do wszczęcia niniejszej sprawy. Dlatego też, Sąd uznał, iż względy słuszności przemawiają za nieuwzględnieniem wniosku strony pozwanej i nie obciążył powódki kosztami zastępstwa procesowego.